

Vážená paní

advokátka

Váš dopis zn./ze dne:

Č. j.:

MHMP 1987343/2018

Sp. zn.:

S-MHMP 49962/2018

Vyřizuje/tel.:

Mgr. Jana Masopustová

236 002 903

Počet listů/příloh: **13/-**

Datum:

02.01.2019

Rozhodnutí

Odbor živnostenský a občanskosprávní Magistrátu hlavního města Prahy přezkoumal na základě odvolání [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], právně zastoupeného [redacted], rozhodnutí odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 8. 2017, č. j. 127079/2017, kterým nebylo vyhověno žádosti jmenovaného o vydání osvědčení o státním občanství České republiky [redacted], nar. [redacted] v [redacted], zemř. [redacted], podle § 42 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), a rozhodl takto:

podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, se odvolání **zamítá** a odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně **se potvrzuje**.

Odůvodnění

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 8. 2017, č. j. 127079/2017, kterým nebylo vyhověno žádosti [redacted] vydání osvědčení o státním občanství České republiky zemřelého otce žadatele [redacted] podle § 42 zákona o státním občanství České republiky. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně zejména uvedl, že podle § 64 zákona o státním občanství České republiky se při posuzování,

Sídlo: Mariánské nám. 2/2, 110 01 Praha 1
Pracoviště: Jungmannova 35/29, 110 00 Praha 1
Kontaktní centrum: 12 444, fax: 236 007 157
E-mail: posta@praha.eu, ID DS: 48ia97h

zda fyzická osoba je nebo byla českým státním občanem, československým státním občanem, státním občanem Československé federativní republiky nebo České a Slovenské Federativní Republiky, postupuje podle právních předpisů účinných v době, kdy mělo dojít k nabytí nebo pozbytí státního občanství této osoby. V projednávané věci bylo provedeno státoobčanské šetření Úřadem městské části Praha 6 a dále doplňující šetření správním orgánem prvního stupně. Z výsledků šetření vyplynulo, že [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v Praze 6, se ke dni 28. 10. 1918 stal československým státním občanem, protože jeho otec [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], měl v období od 1. 1. 1910 do 28. 10. 1918 domovskou příslušnost v Praze. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 236/1920 Sb. se ke dni 28. 10. 1918 staly československými státními občany osoby, které nejpozději dnem 1. 1. 1910 získaly a od té doby nepřetržitě měly domovské právo v části území někdejšího Rakouska-Uherska, které ode dne 28. 10. 1918 náleželo Československé republice. Právní úprava domovské příslušnosti v období let 1918 – 1949 stanoví, že každý československý občan musel mít domovské právo v některé obci ležící na území Československé republiky a naopak, domovské právo v obci ležící na území Československé republiky mohl mít pouze československý státní občan. V případě, že osoba ztratila československé státní občanství, zároveň ztratila i domovské právo. Poslední bydliště a území bývalého Československa před odchodem do ciziny měl [REDAKCE] od 25. 2. 1938 do 23. 11. 1938 na adrese [REDAKCE]. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že [REDAKCE] sice nabyt československé státní občanství po svém otci, toto občanství však pozbyl v souladu s ustanovením § 1 odst. 2 ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Podle ustanovení § 1 dekretu pozbývají československého státního občanství zásadně všichni českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, pokud nespádají pod ustanovení § 1 odst. 3 a 4 nebo pokud jim nebude toto občanství zachováno podle § 2. Většina těchto osob nabytla německé nebo maďarské státní příslušnosti podle uspořádání okupantů samých. Toto opatření by sice bylo z hlediska československého právního řádu nicotné, avšak ústavní dekret tento akt cizí státní moci výslovně uznal a tím ex lege vyvázal všechny tyto osoby ze státního svazku československého. Ztráta československého státního občanství u takových osob nastává dnem nabytí státní příslušnosti cizí okupační mocnosti. Podle ustanovení § 1 odst. 2 dekretu státní občané českoslovenští německé a maďarské národnosti, kteří nenabyli podle předpisů cizí okupační moci její státní příslušnosti, pozbývají státního občanství československého dnem, kdy dekret nabyt účinnosti, tj. dnem 10. 8. 1945. Při určení národnosti v souladu s dekretem prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. je nutno přihlížet k obvyklým hlediskům, kterými je příslušnost k národnosti určována. Přichází tu v úvahu subjektivní prohlášení dotčené osoby, které je potvrzeno objektivními znaky, jako je dřívější úřední hlášení k určité národnosti při sčítání lidu z roku 1930 a při sčítání lidu v pohraničním území Čech, Moravy a Slezska prováděném v roce 1939, policejní hlášení, přihláška do škol, prohlášení pro účely zásobovacích lístků (lístky pro domácnost), původ z rodičů určité národnosti, školní vzdělání, užívání jazyka v soukromém životě, účast ve veřejném životě, zvláště členství v politických stranách, spolcích, útvarech, organizacích, v nichž jsou sdruženy osoby určité národnosti, členství v národních církvích apod. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že [REDAKCE] nenabyt německé občanství, nicméně při sčítání lidu v roce 1930 má ve sčítacím archu uvedenu národnost německou. Sčítací arch byl nalezen ve fondu Sčítání obyvatelstva ČSR v roce 1930, uloženém v Národním archivu.

V Archivu hlavního města Prahy byl nalezen sčítací arch rodiny [redacted] z roku 1921. V roce 1921 se celá rodina [redacted], tj. oba rodiče i děti [redacted] a jeho starší sestra [redacted] hlásili při sčítání lidu k německé národnosti. Správní orgán prvního stupně dále oslovil Archiv hlavního města Prahy ve věci zjištění, zda [redacted] navštěvoval české či německé školy. V Archivu hlavního města Prahy byl dne 28. 7. 2017 prověřen fond *Deutsche Staats-Realgymnasium in Prag III. – Německé státní reální gymnasium v Praze III., Zborovská ul. 621/17*. Dle protokolu o maturitních zkouškách uvedené školy (*Hauptprotokol über die Reifeprüfungen, Herbst-Termin 1926*) [redacted] studoval od školního roku 1918/1919 do školního roku 1922/1923 v Německém reálném gymnasiu na Smíchově, od školního roku 1923/1924 do školního roku 1925/1926 v Německém státním reálném gymnasiu v Praze III. Z hlavního katalogu uvedené školy pro školní rok 1918/1919 (prima) a 1925/1926 (oktáva A) je v nacionálních [redacted] uvedeno náboženství: *mosaisch* (tj. židovské), *muttersprache: deutsch* (tj. mateřský jazyk: německý). Z hlavního katalogu o prospěchu vyplývá, že jmenovaný měl jako volný jazyk češtinu, vyučovacím jazykem na tomto gymnáziu však byla němčina. Kopie hlavního katalogu i protokolu o maturitní zkoušce [redacted], které správní orgán prvního stupně obdržel, jsou v německém jazyce. Ze záznamu o prospěchu na předchozí škole nebyla identifikována obecná škola, již [redacted] navštěvoval. Na základě žadatelem dodané kopie výkazu studií [redacted] na Českém vysokém učení technickém (ČVUT) bylo provedeno dodatečné šetření ve spolupráci s Archivní správou Ministerstva vnitra v Archivu ČVUT. Stran zjištění národnosti otce žadatele je však výsledek šetření v Archivu ČVUT neprůkazný. Základní evidenci týkající se posluchačů pro každý školní rok byly tzv. katalogy posluchačů. Pouze na Vysoké škole obchodní se do roku 1935/36 včetně posluchači zapisovali dvakrát, a to do zimního a letního semestru. V katalogích Vysoké školy obchodní při ČVUT je v nacionále posluchače [redacted] v letech 1933/34 – 1934/35 uváděna dvakrát národnost německá, dvakrát československá a jedenkrát česká. V roce 1936/37 je uvedena jedenkrát národnost česká, ale přeškrtnuta a zapsána německá, a jedenkrát národnost německá. Nacionále, zapsané přednášky a index vyplňoval vždy posluchač, proto je v tomto případě překvapivá různost rukopisů, které se v nacionále, ale i v indexu objevují. Ze zápisů také vyplývá, že dotýčný byl zapsán, ale návštěvu přednášek potvrzenou od příslušného profesora většinou neměl. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že ve Vojenském ústředním archivu v Praze byl v archivu bezpečnostních složek nalezen ve fondu evidence čs. vojenských osob v zahraničí během 2. světové války (tzv. sbírka „24“) odvodní prezentační lístek [redacted] z roku 1940. Z tohoto odvodního lístku vyplývá, že se [redacted] v dubnu 1940 dobrovolně přihlásil v Belgii do československé armády. V odvodním lístku uvedl mateřskou řeč českou. Do československé armády nebyl z důvodu srdeční vady přijat, ale vůle přihlásit se byla jasně prokazatelná. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že národnost jednotlivých osob je nejlépe zjištělná z dobových sčítacích operátů. Důkazem, že se otec žadatele hlásil k německé národnosti, jsou operáty sčítání lidu z let 1921 a 1930, ve kterých má uvedenu německou národnost. Stran přihlášky do škol a školního vzdělání, které je rovněž objektivním znakem při určení příslušnosti k určité národnosti, bylo potvrzeno, že otec žadatele navštěvoval německé reálné gymnázium, na kterém v roce 1926 maturoval. Dekret v § 1 odst. 3 stanovil, že Němci a Maďaři, kteří se v době zvýšeného ohrožení republiky, především tedy za okupace Československa a za války, hlásili za Čechy a Slováky, nemají být považováni za Němce nebo Maďary, kteří by československé státní občanství měli pozbyt. K zachování československého

občanství tedy nestačilo, aby se např. Němec nebo Maďar přihlásil krátce před Mnichovem nebo krátce po něm nebo dokonce po květnové revoluci 1945 u nějakého veřejného úřadu za Čecha nebo Slováka. Vzhledem k tomu, že šlo o zásadní odchylku od celého ducha dekretu, vyhradilo si Ministerstvo vnitra, aby v každém případě, kdy jde o vydání osvědčení o československém státním občanství osobám uvedeným v § 1 odst. 3 dekretu, byl spis předložen ministerstvu k souhlasu s vydáním osvědčení. Archivním šetřením však nebylo nalezeno žádné osvědčení o československém státním občanství podle § 1 odst. 3 dekretu č. 33/1945 Sb. vydané [REDAKCE] a žadatel také žádný takový doklad nepředložil. Podle dekretu Češi, Slováci a příslušníci jiných slovanských národů, kteří se v této době přihlásili za Němce nebo Maďary, jsouce donuceni nátlakem nebo okolnostmi zvláštního zřetele hodnými, neposuzují se podle dekretu jako Němci nebo Maďaři, schválí-li krajský národní výbor osvědčení o národní spolehlivosti, které vydá příslušný okresní národní výbor (okresní správní komise) po přezkoumání uvedených skutečností. Osobám, které měly pro svou německou nebo maďarskou národnost ztratit československé občanství, bylo podle § 2 dekretu zachováno za předpokladu, že prokázaly věrnost Československé republice, nikdy se neprovinily proti českému a slovenskému národu a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem, ať již z důvodů politických, národnostních nebo rasových. Takto přinucené osoby podržely československé státní občanství jen za předpokladu, že obdržely od okresního národního výboru osvědčení o národní spolehlivosti, schválené Ministerstvem vnitra. Archivním šetřením však nebylo nalezeno žádné osvědčení o národní spolehlivosti nebo osvědčení o československém státním občanství, ani žádost či osvědčení o zachování státního občanství [REDAKCE] a žadatel takový doklad rovněž nepředložil. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení o státním občanství České republiky [REDAKCE], a proto žádost jeho syna [REDAKCE] o vydání osvědčení jeho zesnulého otce zamítl. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žadateli doručeno dne 15. 10. 2017.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal [REDAKCE] prostřednictvím své právní zástupkyně dne 27. 10. 2017 odvolání, v němž zejména uvedl, že toto rozhodnutí považuje za diskriminační, neboť jeho otec [REDAKCE] se narodil v Československu dne [REDAKCE] v [REDAKCE] a byl zapsán v matrice obecních příslušníků po rodičích, kteří měli právo domovské od 1. 1. 1922, jeho státní příslušnost byla vedena jako československá. Zemský úřad v Praze dne 27. 4. 1936 vydal otci odvolatele osvědčení o státním občanství republiky Československé, jímž osvědčil, že otec odvolatele [REDAKCE] z domovské obce Praha je státním občanem republiky Československé. Z výkazu studia otce odvolatele vyplývá, že jeho příslušnost byla československá a rovněž na oddacím listu je uvedena jeho příslušnost jako československá. Dále odvolatel uvádí, že [REDAKCE] byl československým občanem [REDAKCE], který byl nucen uprchnout z Československa v důsledku Norimberských zákonů, neboť byl vzhledem ke svému původu Němci pronásledován. Poté, co uprchl z Československa, byl zapsán jako československý občan v roce 1940 jako dobrovolník v čs. jednotce armády organizované ve Francii. Odvolatel poukazuje na skutečnost, že [REDAKCE] se v zahraničí vždy vykazoval jako československý občan české národnosti. Dle odvolatele správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že jeho

otec byl německou osobou pouze na základě skutečnosti, že při sčítání lidu v roce 1930 bylo ve sčítacím archu pod kolonkou „národnost, mateřský jazyk“ u jeho jména uvedeno slovo „německá“, aniž by bylo vzato v úvahu, že státní příslušnost byla vedena jako československá na stejném archu. Skutečností však je, že otec odvolatele byl [REDAKCE] a patřil k etniku, které používalo jazyk český i německý a správní orgán prvního stupně tedy při posuzování otázky, zda jsou splněny podmínky pro vydání osvědčení o státním občanství České republiky, u otce odvolatele nerozlišil rozdíl mezi pojmy etnikum a národ, resp. rozdíl mezi těmito pojmy zaměňuje. Dle odvolatele správní orgán prvního stupně ze žádného jiného dokladu správní orgán prvního stupně nezjistil, že by otec žadatele byl jiné národnosti, než české, a přesto dospěl k závěru, že otec odvolatele byl německé národnosti a vztahuje se na něj ústavní dekret prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. Z výše uvedených důvodů odvolatel považuje odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za diskriminační a v rozporu s Listinou základních práv a svobod a navrhuje, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání, popř. změněno, tak, že bude odvolateli v plném rozsahu vyhověno.

Podané odvolání bylo dále doplněno právní zástupkyní odvolatele [REDAKCE] dne 21. 2. 2018 a dne 10. 5. 2018. V doplnění odvolání ze dne 21. 2. 2018 právní zástupkyně odvolatele uvedla, že otec odvolatele se narodil v [REDAKCE]. Rodiče otce odvolatele [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a jeho manželka [REDAKCE] nar. [REDAKCE] uzavřeli manželství [REDAKCE] na [REDAKCE], kde byli zapsáni v matrice oddaných [REDAKCE]. Oba byli osobami [REDAKCE] a tedy i otec odvolatele byl [REDAKCE]. Po přijetí Norimberských zákonů v Německu v r. 1935, tj. dvou ústavních zákonů: zákona o říšském občanství a zákona na ochranu německé krve a německé cti, jako základních prostředků, na jejichž základech byla prováděna nacistická rasová diskriminace a genocida židů v Německu a jím okupovaných zemí před a v období druhé světové války, a zejména po podepsání Mnichovské dohody dne 29. 9. 1938, která měla za následek odstoupení pohraničních území Československa Německu, docházelo k veřejným pogromům na židovské obyvatelstvo, zejména z 9. na 10. listopadu 1938, které se přeneslo z Německa na Československé území. Vzhledem k Norimberským zákonům a dalším protizidovským zákonům, které porušovaly základní lidská práva osob židovského vyznání a směřovaly k jejich vyhlazení, byl otec odvolatele [REDAKCE] nucen v listopadu 1938 uprchnout z důvodu nacistického teroru z Československa do zahraničí. Přes shora uvedené skutečnosti, které byly správnímu orgánu prvního stupně známy, tento úřad žádost žadatele zamítl s odůvodněním, že otec žadatele sice byl čs. státním občanem, ale toto občanství pozbyl dle ustanovení § 1 odst. 2 Ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. Dle ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona „Českoslovenští státní

občané národnosti německé nebo maďarské, které podle předpisů cizí okupační moci nabyli státní příslušnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem nabytí takové státní příslušnosti československého státního občanství.“ Dle ustanovení § 1 odst. 2 „Ostatní českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem účinnosti tohoto dekretu československého státního občanství.“ Proti tomu, ale v tomto dekretu v ustanovení § 2 odst. 1 bylo současně zakotveno, že osobám spadajícím pod výše citované ustanovení § 1, které

prokáží, že zůstaly věrny Československé republice, nikdy se neprovinily proti národům českému a slovenskému a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem, ať již z důvodů politických, národnostních nebo rasových, zachovává se jejich československé státní občanství. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí konstatoval, že otec odvolatele německé státní občanství nenabyl, nicméně při sčítání lidu v roce 1930 má ve sčítacím archu uvedenou národnost německou a byl absolventem Německého státního reálného gymnasia, kde v r. 1926 maturoval. Na základě těchto skutečností správní orgán prvního stupně usoudil, že se na otce odvolatele vztahuje výše uvedené ustanovení § 1 odst. 2 dekretu, a proto o předmětné žádosti rozhodl negativně. Správní orgán prvního stupně ale zcela přehlédl skutečnost, že ve stejném sčítacím archu v r. 1930 se otec žadatele hlásil k židovskému vyznání, a tedy že je občanem [REDAKCE] stejně jako jeho rodiče, tj. že se jedná o osobu, která trpěla pod nacistickým terorem z rasových důvodů. Odvolatel nesouhlasí s výše uvedeným způsobem, jakým správní orgán prvního stupně právně posoudil otázku pozbytí čs. státního občanství jeho otce, tj. s tím, že použil při posouzení celého případu ustanovení 1 odst. 2 dekretu, nikoliv ustanovení § 2 dekretu, a proto považuje toto rozhodnutí za diskriminační a protiústavní. Skutečností je, že sčítání lidu v roce 1930 bylo předmětem kritiky z hlediska pojetí národnosti. Toto sčítání lidu v r. 1930 sice zjišťovalo národnost, ale s návodem, že se národnost zapisuje zpravidla podle mateřského jazyka. Definice národnosti zde byla předmětem kritiky z řad reprezentantů národnostních menšin i většinové populace. V předmětném sčítacím archu v sloupci „Národnost, mateřský jazyk“ bylo u jména otce odvolatele uvedeno slovo „německá“, na stejném sčítacím archu v dalších sloupcích byly uvedeny další jeho údaje, a to že má československou státní příslušnost a že se jedná o [REDAKCE]. Z tohoto listinného důkazu tedy vyplývá, že otec odvolatele byl [REDAKCE] a že se k [REDAKCE] hlásil stejně tak, jako i jeho rodina, a pouze jako mateřský jazyk označil němčinu. Poté, co byly aplikovány Norimberské zákony v r. 1938 i na Československém území, osoby židovského původu byly pronásledovány z rasových důvodů a otec odvolatele byl z důvodu záchrany svého života nucen uprchnout v listopadu 1938 do emigrace. Když opouštěl Československou republiku, byl jejím státním občanem. V zahraničí zůstal věrný Československé republice, v r. 1940 se přihlásil v Belgii jako dobrovolník do československé armády, v odvodním lístku uvedl, že je čs. státním příslušníkem, že jeho mateřskou řečí je řeč česká, a že je [REDAKCE]. Chtěl být účasten v bojích proti nacismu, ale z důvodu srdeční vady nebyl odveden. Následně emigroval do Venezuely, kde se aktivně účastnil v Čs. červeném kříži a vždy se hlásil k české národnosti. Příbuzní otce žadatele, kteří neemigrovali před nacistickým terorem, byli následně deportováni do vyhlazovacího tábora v Lodži (deportační transporty 16. 10. 1941), kde byli [REDAKCE] zavražděni - [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE], [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a další příbuzní. Tento aspekt však správní orgán prvního stupně nevzal vůbec v úvahu a soustředil se pouze na formální posouzení a provedení důkazů a hodnocení přihlášení se otce odvolatele k německé národnosti z hlediska tehdejších právních předpisů, tak jako kdyby věc rozhodoval v r. 1945. Na základě zcela ahistorického a formalistického přístupu dospěl k závěru, že otec odvolatele, [REDAKCE] která trpěla nacistickým terorem, před kterým byl nucen v zájmu záchrany vlastního života uprchnout do zahraničí v listopadu 1938, pozbyla své československé státní občanství. Odvolatel s takovým právním hodnocením nesouhlasí, má za to, že správní orgán prvního stupně vlivem značného časového

odstupu měl postupovat tak, aby zajistil spravedlivou ochranu oprávněného zájmu účastníka řízení a různé nejasnosti či nedostatky neměly být vykládány v neprospěch žadatele. Odvolatel v této souvislosti odkazuje na nález Ústavního soudu I. ÚS 617/08 ze dne 24. 2. 2009, z kterého vyplývá povinnost soudu posoudit otázku politické perzekuce. V citovaném nálezu řešil Ústavní soud mimo jiné otázku zachování a pozbytí československého státního občanství u osoby židovského původu ve smyslu § 1 odst. 2 dekretu, tedy stejně jako v případě otce odvolatele. Ústavní soud zde řešil situaci osoby židovského původu, která měla uvést ve sčítacím archu při sčítání lidu v r. 1930 mateřský jazyk němčinu, a která v důsledku této skutečnosti pozbyla čs. státní občanství dle ustanovení § 1 odst. 2 dekretu. Jednalo se o skutkově zcela shodný případ jako u otce odvolatele. Ústavní soud zde nesouhlasil s takovým závěrem, považoval jej za protiústavní a současně poukázal na skutečnost, že při dnešním hodnocení těchto skutečností a za situace, kdy je vlivem značného časového odstupu od poválečného období již velmi obtížné dohledávat skutkové podklady pro rozhodnutí orgánu veřejné moci, je nezbytné postupovat s největší obezřetností, přičemž obecné soudy v tomto případě byly vázány ústavní povinností zajistit spravedlivou ochranu oprávněným zájmům účastníků řízení a nemohou tak různé nejasnosti či nedostatky ve skutkových zjištěních vykládat v neprospěch účastníka řízení. Tyto skutečnosti, v daném případě zejména přihlášení se k německé národnosti, je třeba dle Ústavního soudu posuzovat v širším historickém kontextu, neboť na území Československé republiky začal být uplatňován jeden ze základních ideologických principů nacismu tj. antisemitismus, v podobě nacistické perzekuce osob židovského původu, která se podobně jako v Německé říši vyznačovala

vývojem od počátečního odnětí práv, přes vyvlastňování a deportace, až k masovému vraždění. Pro pochopení dobových souvislostí bylo zcela namístě použít jako interpretační pomůcku např. tehdejší judikaturu Československých soudů, dobovou literaturu, či podzákonné právní předpisy vykládající prezidentské dekrety a restituční předpisy z let 1945 až 1948. V citovaném nálezu se uvádí, že v § 5 odst. 1 bodu 2 zák. č. 128/1946 Sb. jsou za osoby státně nespolehlivé považovány osoby fyzické národnosti německé, nebo maďarské, s výjimkou osob, které prokáží, že zůstaly věrny československé republice, nikdy se neprovinily proti národům českému a slovenskému a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem. Ústavní soud zde odkázal na komentář k cit. zákonu č. 128/1946 Sb. z r. 1946 (viz Berman, T. Knap), kde se autoři podrobně zabývali problematikou, která plně dopadá rovněž na případ otce žadatele, tj. důsledky přihlášení se osoby k židovské národnosti a uvedení německého jazyka jako jazyka mateřského (viz sčítací arch z roku 1921 a z roku 1930). Tyto osoby daly najevo svým prohlášením, že jsou osobou židovského vyznání, že nechtějí být příslušníky německé národnostní skupiny. U výkladu podmínky trpění pod nacistickým terorem se pak výše uvedení autoři s odkazem na směrnici Ministerstva průmyslu ze dne 19. 3. 1946 č. j. 11/1-76733/1946 podrobně zabývali pojmem perzekuce, kdy konstatovali, že perzekucí je míněno pronásledování, kterým trpěly po 29. 9. 1938 osoby kterékoliv národnosti nebo státní příslušnosti pro svou národnost, politické přesvědčení nebo rasu, která musela směřovati k tomu, aby přinesla újmy na zdraví, svobodě, majetku, cti, občanské rovnoprávnosti apod. Perzekuce dle tohoto výkladu může směřovati proti jednotlivci nebo proti příslušníkům určité rasy a spočívá zejména v různých omezeních židovského obyvatelstva. Z této definice vyplývá, že též osoby, které v důsledku politické situace v roce 1938 opustily své bydliště a vystěhovaly se včetně emigrace z České republiky do zahraničí,

trpěly pod fašistickým terorem. Pouhé vnější označení jako příslušník určité skupiny osob je ve smyslu citované definice trpěním pod fašistickým terorem. Z tohoto hlediska otec odvolatele bez ohledu na státní občanství či přihlášenou národnost a mateřský jazyk, byl vyřazen i jako příslušník židovského etnika ze společnosti a byl zbaven jakýchkoliv lidských práv. Ve smyslu citované definice se tedy jedná o trpění pod nacistickým terorem a ustanovení § 1 dekretu se na něj nevztahovalo. Obdobný názor i zastávalo Ministerstvo zemědělství ve svém výnosu ohledně podmínek konfiskace zemědělského majetku osob židovské národnosti, kdy dospělo k závěru, že majetek osob židovské národnosti nemohl být konfiskován jako majetek fyzických osob německé nebo maďarské národnosti. Současně zde bylo uvedeno, že užívání německého jazyka jako jazyka obcovacího u osob židovské národnosti nelze hodnotit samo o sobě jako provinění a soudit z toho, že tím se dotyčná osoba chovala nepřátelsky k českému národu. Ústavní soud v citovaném nálezu poukázal na výnos Ministerstva vnitra o úpravě čs. občanství podle dekretu č. 33/1945 Sb. (publikováno ve Věstníku Ministerstva vnitra č. 2 z 15. 2. 1946), které upozorňovalo, že osoby, pokud jsou přihlášeny k národnosti židovské, jsou občany jiné než německé nebo maďarské národnosti. Žadatel dále odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. I ÚS 23/97 ze dne 18. 2. 1998, který konstatoval, že nelze formálním způsobem pokládat z „českého hlediska“ za Němce osobu židovského původu, kterou sami Němci pokládali za příslušníka rasy, o jejíž likvidaci usilovali a která si zachránila svůj život tím, že před začátkem druhé světové války uprchla do zahraničí. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvádí, že otec odvolatele pozbyl čs. státní občanství podle ustanovení § 1 odst. 2 dekretu a že nebylo nalezeno žádné osvědčení o jeho národní spolehlivosti, ani jeho žádost či osvědčení o zachování jeho státního občanství. Skutečností je, že tato problematika byla tehdejšími podzákonými právními předpisy a zmíněným komentářem již v minulosti také řešena a ve výše uvedeném Věstníku Ministerstva vnitra č. 2 ze dne 15. 2. 1946 a ve směrnici Ministerstva průmyslu ze dne 19. 3. 1946 byla specifikována definice „perzekuce“, ze které vyplývá, že též osoby, které v důsledku politické situace v r. 1938 opustily své bydliště a emigrovaly z Československé republiky do zámoří, trpěly pod fašistickým terorem, neboť z tohoto hlediska již tedy sám pojem „žid“ používaný výše uvedenými Norimberskými zákony, bez ohledu na st. občanství či přihlášenou národnost a mateřský jazyk, vyřazoval příslušníka tohoto etnika nejen z dobrodiní jakýchkoli výhod z toho plynoucích, ale zbavoval ho i jakýchkoliv lidských práv s konečným vyústěním vyhlazení. I v případě otce odvolatele se ve smyslu citované definice jedná o trpění pod nacistickým terorem ve smyslu ustanovení § 2 dekretu. Správní orgán prvního stupně při posuzování předmětné žádosti k výše uvedeným okolnostem nepřihlédl. Naopak na základě zcela formalistického přístupu dospěl k závěru, že otec odvolatele, [REDAKCE] který před 2. světovou válkou uprchl do zahraničí a tedy ve smyslu výše citované definice trpěl pod nacistickým terorem, pozbyl čs. státní občanství podle dekretu a z tohoto důvodu nebyly splněny podmínky pro vydání osvědčení o státním občanství České republiky. Odvolatel takové rozhodnutí považuje za diskriminační, protiústavní a porušující povinnost vyplývající z čl. 4 Ústavy, tj. poskytovat ochranu základním právům a svobodám.

V doplnění odvolání ze dne 10. 5. 2018 právní zástupkyně odvolatele odvolacímu správnímu orgánu předložila článek ze dne 30. 4. 2018 obsahující stanovisko - vyjádření předsedy Senátu Parlamentu České republiky Milana Štěcha ve věci urychlené pomoci Čechům žijícím ve

Venezuele, z kterého vyplývá, že předseda Senátu se vyjádřil, že Česká republika sleduje těžký osud krajanů nebo obyvatelů Venezuely s českými kořeny. Ti, kteří tam žijí, mají šanci na repatriaci.

Odbor živnostenský a občanskosprávní Magistrátu hlavního města Prahy přezkoumal soulad odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání, v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Po tomto přezkoumání odvolací správní orgán dospěl k následujícím závěrům.

Otec odvolatele [REDACTED] se narodil dne [REDACTED] v [REDACTED]. Narozením nabyl domovské právo v Praze. Ke dni vzniku československého státu, tj. ke dni 28. 10. 1918, se stal státním občanem Československé republiky podle § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 236/1920 Sb., kterým se doplňují a mění dosavadní ustanovení o nabytí a pozbytí státního občanství a práva domovského v republice Československé. Podle cit. ustanovení se ke dni 28. 10. 1918 staly československými státními občany osoby, které nejpozději dnem 1. 1. 1910 získaly a od té doby nepřetržitě měly domovské právo v části území někdejšího Rakouska-Uherska, které ode dne 28. 10. 1918 náleželo Československé republice.

V reakci na válečné události a poválečné státoprávní uspořádání byl dne 10. 8. 1945 ve Sbírce zákonů vyhlášen ústavní dekret prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské. K dekretu byly vydány úřední pokyny v oběžníku ministerstva vnitra ze dne 24. srpna 1945, č. A-4600-16/8-45, a v dalším doplňku k němu ze dne 13. listopadu 1945, č. A-4600-5/10-45-VI/3.

První odstavec § 1 dekretu stanovil ztrátu československé státní příslušnosti osob německé nebo maďarské národnosti, nabytých dle cizích okupačních předpisů státní příslušnosti německé nebo maďarské. Československem tak byla uznána platnost těchto cizích předpisů, z pohledu československého právního řádu nicotných aktů cizí státní moci. Jednalo se tedy o výjimku v pohledu na platnost aktů okupační moci, které byly jinak prohlášeny za neplatné od samého počátku. Tito občané byli dekretem vyvázáni ze státního svazku československého, a to ke dni nabytí státní příslušnosti cizí okupační moci. V těchto případech měl dekret retroaktivní důsledky, neboť k pozbytí československého občanství došlo k datu předcházejícímu datum účinnosti dekretu. Tímto dnem bylo datum přiznání německé státní (národní) příslušnosti. Toto ustanovení na otce odvolatele [REDACTED] nedopadalo, neboť německou státní příslušnost podle předpisů cizí okupační moci nenabyl.

Ve druhém odstavci bylo upraveno pozbytí československé státní příslušnosti občanů německé nebo maďarské národnosti, kteří nenabyl dle cizích předpisů cizí státní příslušnosti. V tomto případě však docházelo ke ztrátě československé státní příslušnosti až ke dni nabytí účinnosti dekretu, tj. dne 10. srpna 1945. Pojem národnosti německé, maďarské, české, slovenské ani jiné nebyl v dekretu vymezen, nicméně byl definován ve výše cit. oběžnících ministerstva vnitra. Při určování příslušnosti ke konkrétní národnosti se vycházelo z obvyklých hledisek, tedy ze

subjektivního prohlášení dané osoby potvrzeného určitými objektivními znaky. Těmito znaky byly dřívější úřední hlášení k určité národnosti při sčítání lidu v roce 1930, při sčítání lidu v pohraničí Čech, Moravy a Slezska v roce 1939, policejní hlášení, přihlášky do škol, prohlášení pro účely zásobovacích lístků, původ z rodičů určité národnosti, školní vzdělání, užívání jazyka v soukromém životě, účast ve veřejném životě, zejména členství v politických stranách, spolcích, útvarech, organizacích sdružujících osoby určité národnosti, členství v národních církvích atd. Nutné bylo tyto skutečnosti hodnotit navzájem a žádoucí byla tudíž přítomnost více takových znaků u dotčené osoby.

Správní orgán prvního stupně provedl rozsáhlé archivní šetření za účelem zjištění národnosti otce odvolatele [REDAKCE]. Z těchto šetření vyplynulo, že při sčítání lidu v roce 1930 měl otec odvolatele Ernst Klemprer ve sčítacím archu uvedenu státní příslušnost československou, národnost (mateřský jazyk) německou a náboženské vyznání židovské. Dále bylo šetřením zjištěno, že již při sčítání lidu v roce 1921 měla ve sčítacím archu rodina [REDAKCE], tj. [REDAKCE], jeho rodiče [REDAKCE], a jeho sestra [REDAKCE] uvedenu národnost (mateřský jazyk) německou a náboženské vyznání židovské (*mosaisch*). Na základě uvedeného tedy lze konstatovat, že v úředním hlášení se otec odvolatele [REDAKCE] hlásil k národnosti německé a jeho mateřský jazyk, podle něhož se národnost určovala, byl jazyk německý. Současně je však třeba vzít na zřetel, že úřední hlášení je pouze jedním a nikoliv jediným ze znaků, jimiž se národnost dotčené osoby určovala. Z tohoto důvodu bylo dále provedeno šetření školního vzdělání otce odvolatele [REDAKCE]. Šetřením bylo zjištěno, že otec odvolatele studoval na Německém reálném gymnáziu v Praze III, Zborovské ulici 621/17 (*Deutsche Staats-Realgymnasium in Prag III*). Dle protokolu o maturitních zkouškách uvedené školy (*Hauptprotokol über die Reifeprüfungen, Herbst-Termin 1926*) [REDAKCE] studoval od školního roku 1918/1919 do školního roku 1922/1923 v Německém reálném gymnasiu na Smíchově, od školního roku 1923/1924 do školního roku 1925/1926 v Německém státním reálném gymnasiu v Praze III. Z hlavního katalogu uvedené školy pro školní rok 1918/1919 (prima) a 1925/1926 (oktáva A) je v nacionálních [REDAKCE] uvedeno náboženství: *mosaisch* (židovské), *muttersprache: deutsch* (mateřský jazyk: německý). Z hlavního katalogu o prospěchu vyplývá, že jmenovaný měl jako volný jazyk češtinu, vyučovacím jazykem na tomto gymnáziu byl jazyk německý. Následné vzdělávání otce odvolatele na Českém vysokém učení technickém již není z hlediska určení národnosti vypovídající, neboť v katalozích Vysoké školy obchodní při ČVUT je v nacionále posluchače [REDAKCE] v letech 1933/34 – 1934/35 uváděna dvakrát národnost německá, dvakrát československá a jedenkrát česká. V roce 1936/37 je uvedena jedenkrát národnost česká, ale přeškrtnuta a zapsána německá, a jedenkrát národnost německá. Ze zápisů pak vyplývá, že [REDAKCE] byl sice ke studiu zapsán, ale návštěvu přenášek potvrzenu od příslušného profesora většinou neměl.

Z výše uvedeného dospěl odvolací správní orgán k témuž závěru jako správní orgán prvního stupně, tj. že ze zhodnocení získaných archivních podkladů jednotlivě i v jejich celku vyplynulo, že odvolatel byl československým státním občanem národnosti německé a židovského náboženského vyznání. V souvislosti s argumentací odvolatele je na místě uvést, že národnost osoby ve smyslu, v jakém byla chápána a aprobována v dekretu č. 33/1945 Sb., se

nekryje se státní příslušností, ani s náboženským vyznáním dotčené osoby. Na tuto skutečnost reagoval oběžník ministerstva vnitra ze dne 13. listopadu 1945, č. A-4600-5/10-45-VI/3, citujeme: „*Vyskytly se též pochybnosti, jak posuzovati národnost osob označených okupantskými předpisy za židy. V tom ohledu není rozdílu mezi československými státními občany původu židovského a ostatními. Tyto osoby, pokud jsou přihlášeny k národnosti židovské, jsou občany jiné než německé nebo maďarské národnosti.*“ V tomto kontextu je třeba poznamenat, že při sčítání lidu v roce 1930 byla akceptována rovněž židovská (izraelitská) národnost, kterou bylo možno uvést ve sčítacím archu, aniž by sčítané osoby užívaly hebrejštinu jako svůj mateřský jazyk. K ní se však otec odvolatele ani jeho rodina nepřihlásili.

Ustanovení § 2 dekretu upravovalo možnost zachování československého státního občanství v případě osob, které ho podle § 1 odst. 1 a 2 měly pozbyt z důvodu své německé nebo maďarské národnosti. Taková osoba se mohla na základě žádosti domáhat zjištění, zda se její československé občanství zachovává, avšak musela prokázat svou věrnost Československé republice, též že se nikdy neprovinila proti národu českému a slovenskému, a buď se činně zúčastnila boje za její osvobození, nebo trpěla pod nacistickým nebo fašistickým terorem. Žádost o zachování československého státního občanství bylo možno podat do šesti měsíců ode dne účinnosti dekretu a lhůta skončila dne 10. února 1946. Příslušným úřadem k přijetí žádosti byl okresní národní výbor (okresní správní komise), jehož místní příslušnost se řídila bydlištěm žadatele. Pokud žadatel bydlel v cizině, mohl žádost podat u československého zastupitelského úřadu. V případě kladného vyřízení žádosti byla kontinuita československého občanství zachována. Cit. ustanovení se nyní dovolává i odvolatel v obsahu odvolací argumentace. Odvolací správní orgán má za to, že otec odvolatele mohl být vzhledem k okolnostem považován za osobu spadající pod ustanovení § 2 odst. 1 cit. dekretu, nicméně odvolatel zcela pomíjí skutečnost, že ztráta československého státního občanství dle § 1 odst. 1 a 2 dekretu nastala automaticky již z dekretu samého (ex lege). V tomto případě tedy bylo pro zachování československého státního občanství nezbytné aktivní jednání otce odvolatele spočívající v podání žádosti o zachování československého státního občanství. Šetřením však bylo zjištěno, že otec odvolatele žádost o zachování československého státního občanství nepodal a stejně tak nepodal ani žádost o vrácení československého státního občanství podle § 3 dekretu. Vzhledem k této skutečnosti tedy otci odvolatele nemohlo být československé státní občanství zachováno, ani navráceno. Odvolací správní orgán pro úplnost doplňuje, že osoby, které podaly žádost o zjištění, že se jim československé státní občanství zachovává, se až do vyřízení žádosti považovaly za československé státní občany, bylo-li jim vydáno osvědčení o řádně podané žádosti podle citovaného ustanovení, nicméně v projednávané věci dle archivních šetření k zahájení řízení o zachování československého státního občanství vůbec nedošlo.

Odvolací správní orgán současně konstatuje, že dekret sám o sobě nezohledňoval náboženské vyznání československých občanů, resp. tato okolnost nebyla z hlediska aplikace dekretu skutečností právě významnou, a to navzdory tomu, že právě židovské etnikum bylo válečnými událostmi krutě postiženo. Je ostatně známo, že v Československu existovala poměrně početná německá židovská komunita, na niž dopadly důsledky dekretu, a občanství takových osob bylo řešeno právě podle výše cit. § 2 dekretu.

V souvislosti s § 1 odst. 3 dekretu, který vyloučil z účinnosti dekretu Němce a Maďary, kteří se v době zvýšeného ohrožení republiky přihlásili v úředním hlášení za Čechy nebo Slováky, se odvolací správní orgán dále zabýval rovněž předloženými doklady svědčícími o tom, že se otec odvolatele v roce 1940 v Belgii dobrovolně přihlásil ke službě v československé zahraniční armádě a v odvodním lístku uvedl mateřskou řeč českou. V této souvislosti odvolací správní orgán konstatuje, že dekret měl na mysli přihlašování se za Čechy nebo Slováky v různých úředních hlášeních konstantním způsobem od 21. 5. 1938 i během okupace vnitrozemí Československa a během války. Nepostačovalo tedy přihlášení se k české národnosti až během války či dokonce před jejím koncem, ale byla požadována kontinuita v postoji k otázce národnosti takové osoby. Pro osoby spadající pod § 1 odst. 3 dekretu pak platilo, že tyto nepozbyly československého státního občanství a okresní národní výbor jim vydal osvědčení o československém státním občanství, podmíněné vydáním souhlasu ministerstvem vnitra, které si vyhradilo k rozhodování všechny případy osob uvedených v § 1 odst. 3 dekretu, pokud jde o vydání osvědčení o československém státním občanství. Ze spisového materiálu však nebylo zjištěno, že by otec odvolatele o vydání tohoto osvědčení požádal.

V reakci na odvolací argumentaci odvolatele považuje odvolací správní orgán za vhodné zmínit ještě dobovou judikaturu vztahující se posuzování splnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 dekretu. Uvedenou problematikou se zabýval v letech 1946 - 1947 tehdejší Nejvyšší správní soud v několika svých judikátech. Konstatoval, že: „*Činnou účastí v boji za osvobození Československa se rozumí aktivní počiny, které zapadajíce do zápasu československého lidu za jeho osvobození, sledovaly záměr oslabit nebo poškodit vojenskou moc Německé říše (jejích spojenců), pokud se týče poškodit vojenskou moc nebo usnadnit bojovou činnost těch, kteří s okupantem zápolili, k tomu cíli, aby v konečném účinku vzešlo osvobození Československa z německého jařma. Za trpění pod nacistickým nebo fašistickým terorem nelze pokládat každou újmu vyvolanou útlakem osoby jím postižené, nýbrž jen zvýšenou míru utrpení, již jako důsledek zvýšeného útisku možno klást na roveň účasti v boji za osvobození Československa (Boh. A 1583/47), za účast v boji za osvobození Československa nelze uznat každý ojedinělý počin podružného významu, bez ohledu na to, byl-li vůbec a do jaké míry způsobilý přivodit poškození vojenské moci okupantů (Boh. A 1738/47), za trpění pod nacistickým nebo fašistickým terorem lze pokládat zařazení do donucovacího pracovního tábora, bylo-li toto zařazení v příčinné souvislosti s nacistickým nazíráním na otázky rasové (Boh. A 1740/47).*

Vztahem k dobové judikatuře se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2007, čj. 3 As 8/2006-136, ve kterém uvedl: „*Na straně jedné nelze popřít, že kritéria vytyčená judikaturou dřívějšího Nejvyššího správního soudu jsou z dnešního pohledu velmi striktní a jsou odrazem vzrušené poválečné striktní atmosféry, na straně druhé však tato judikatura byla díky své bezprostřední návaznosti na události, jež byly dekretům základem, a tudíž i dostatečné zkušenostní výbavě schopna interpretovat je adekvátně, tj. způsobem odpovídajícím záměrům zákonodárce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí vydaného v současné době vzít v úvahu účel právní normy, jejímž cílem bylo upravit právní vztahy v bezprostředně poválečné době, respektovat při tom princip rovnosti ve vztahu k účastníkům, jejichž řízení o zachování občanství bylo v té době rádně ukončeno a zohlednit i skutečnost, že vydané správní rozhodnutí pouze autoritativně*

stvrzuje právní stav vzniklý přímo „ze zákona“. To vše vede Nejvyšší správní soud k závěru, že i věc stěžovatele je třeba posoudit v zásadě podle měřítek tehdejší doby a že nelze jen kvůli velkému časovému odstupu konstituovat speciálně pro jeho případ k posouzení podmínky aktivní účasti v boji za osvobození republiky kritéria jiná než výše uvedená.“

Pokud jde o judikaturu, na kterou odvolatel odkazuje v obsahu podaného odvolání, odvolací správní orgán má za to, že nálezy Ústavního soudu citované odvolatelem nepřiléhají skutkovému stavu projednávané věci. Nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2009, č. j. I. ÚS 617/08, se týká vydání nemovitostí podle zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. V rámci cit. nálezu je pojednáno také o státním občanství právního předchůdce stěžovatele, které bylo ve sporu skutečností právně významnou. Z cit. nálezu však vyplývá, že v případě právního předchůdce stěžovatele W. P. se nepodařilo zajistit sčítací arch z roku 1930 ohledně jeho osoby, který je klíčový pro posouzení otázky přihlášení se W. P. k německé národnosti. Ze sčítacího archu z roku 1921 a nepřímo i z archu z roku 1930 vyplývá, že se W. P. a jeho rodina přihlásili k národnosti židovské, která byla uznána jak menšinovými smlouvami, tak i československými zákony č. 256/1920 Sb. a 47/1927 Sb. Ústavní soud dále odkazuje na oběžník ministerstva vnitra k provedení dekretu č. 33/1945 Sb., který již odvolací správní orgán citoval výše a podle něhož osoby národnosti židovské jsou považovány za občany jiné než německé nebo maďarské národnosti. Obdobně je skutkově odlišný i případ, o němž Ústavní soud rozhodoval nálezem č. j. I. ÚS 23/97 ze dne 18. 2. 1998. V tomto případě se jednalo o státní občanství fyzické osoby, již bylo dne 20. 6. 1947 vydáno osvědčení o národní spolehlivosti podle § 1 odst. 4 dekretu, kterým byla z účinků dekretu výjmuta.

V závěru odvolací správní orgán reaguje na námitky odvolatele, že správní orgán prvního stupně postupoval při hodnocení přihlášení se otce odvolatele k německé národnosti z hlediska tehdejších právních předpisů, tak jako kdyby věc rozhodoval v r. 1945. Odvolací správní orgán má za to, že tento postup nelze správnímu orgánu vytýkat, neboť k pozbytí československého státního občanství skutečně došlo u otce odvolatele v roce 1945 podle právního předpisu, který odpovídal realitě druhé světové války a doby bezprostředně po válce. Dekret č. 33/1945 Sb. podléhá dobové interpretaci a stejně tak i výkladu, který existoval v rozhodné době a poválečné judikatuře samotné. Nelze na něj bezvýjimečně vztahovat současné ústavní standardy. V této souvislosti odvolací správní orgán odkazuje na právní názor Ústavního soudu vyjádřený v nález č. j. Pl US 14/94 ze dne 8. 3. 1995 a opakovaně např. v nález č. j. IV. ÚS 1658/07 ze dne 13. 9. 2007, citujeme: „řád minulosti nemůže být postaven před soud řádu přítomnosti, jenž je již poučen dalšími zkušenostmi, z těchto zkušeností čerpá a na mnohé jevy pohlíží a hodnotí je s časovým odstupem.“

Po zvážení všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací správní orgán způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, nelze dále odvolat.

JUDr. Eva Novaková

ředitelka odboru živnostenského a občanskosprávního

Magistrátu hlavního města Prahy
podepsáno elektronicky